

Péntek Imre

Reszelés (kézzel)

Végy néhány hámozott krumplit vagy félbe vágott, tisztított káposztát. Aztán elő vele, a régi alkalmazhatósággal, a konyhai reszelővel. Némi nosztalgia is megrezdülni a levegőben ilyenkor. Hogy néhány száz éve is ugyanígy. Ugyanilyen elszánással. Köténnyel a működő előtt. A vas- vagy alumíniumeszköz alig változott. Az ipari romantika lelete. Dísz tárgya. Több fajtája van. Van lapos, négyszögletes. Kisebb és nagyobb lyukkal. És vidáman nekikezdhetsz a műveletnek. (Megmondják: melyik lyuk a lyuk.) A krumpli egyszerűbb. A káposzta macerásabb. De a monotónia ugyanaz. Gondolhatsz bármire. Múltra, jelenre, apróságokra és grandiózus dolgokra. Kinézhetsz az ablakon – de óvatosan – nehogy lereszeld az ujjad. Megállapítod: a fák csúcsát tépi a szél. A felhők játéka mulatságos. Bejön-e az időjárás-jelentés? Ez is áthatja aggodalmaidat. (A fenébe, nem akar fogyni az anyag...) Nem tudom, ma felhív-e J? Nem tudom, hogy felhívom-e J-ét? Megannyi kérdés, megannyi kérés. A facebook-on megjelent a ciklikus hír: „táncosokkal a tér új regéket költ”. A visszavágó (remélem) nem marad el. És gyűlik a tálban a kupac. A zsenge zöldségszag szétárad. Felvillanyozza orrcimpáidat. Szép délelőtt van. Biztató szempillantásoktól kísérve. Már a felénél vagy. Akár dicséretet is érdemelnél. A rádióból azonban ostoba tánczene árad. Lesz-e áradás? Aszály? Veszély? A kis csumákat már nem tudod reszelővégre kapni. Azt majd a főnök kiszelektálja. Mindig vannak kis és nagy főnökök. Neked csak nyomni kell, reszelni. Végül is fogd fel reggeli sportnak. Drukkerek nélkül. Itt csak te győzhetsz. Elbukni nem lehet. Igazán. Mert a művelet halad a végkifejlet felé. A siker elkerülhetetlen. A sikértartalom maximális. Dicső konyhai teljesítményed bekerül az évkönyvekbe. Már kezdesz fáradni. Időt kérsz! (Idő van.) Csuklód elernyed. Karjaidban nő a tejsav. Jól lenne pihenni – a tál felett. Am a kötelességtudat nem enged. Végig kell menned a reszelés „útján”. Ez (most) a rendeltetésed.

*Ám gondolj arra is: egyszer majd téged is lereszelnek.
A legapróbb lyukon. Valószínű, fájni fog. Ám vagy te
olyan. Mint a káposzta vagy krumpli. Vagy bármilyen –
feldarabolható, aprítható – konyhai alapanyag.*

hétmérföldes hómező

*talán ez is hírhedett tény
a hétmérföldes hómezőn
vadlibák szállnak előkelően
s lent araszol egy szakadt úrlény*

*nyomában ősi úri szán
lebeg halálos hirtelen
a telefonban már nincs elem
így megszakad megannyi szál*

*egy bánatos mamusz – papucs
véletlen jó gazdát keres
ha rátalál az ószeres
elmarad a vásári puccs*

*hideglelés a sarki fény
elmenekülni volna szép
de vár a túlfejlett hintaszék
ölében az örök remény*

Mitikus beszéd

*Fiú: Jaj, tele a zoknim jajjal-bajjal.
Leány: A pléhtetőkön a furcsa ősz jár.
Fiú: Nem értem, mért késik a hajnal.
Talán eltört a cifra úr-tál?
Leány: Nem leszek Hamupipőke.
Az ostromot sem kezdem én el...
A könyörtelen halál az szőke,
trónján öles seprűm székel...*

Fiú: *Lányka, te itt, menekülj már –
a hétpecsés titok nyomodban,
lépésedben a sivár gonosz van,
s kikezdi lényed förtelmes leltár.*

Leány: *Ne mondd, nem mondd,
a térkép erőtlén, tiszta mappa,
akit szeret, ölébe kapja,
nem lesz belőle már kobold.*

Fiú: *A szél, akiben bízván bíztam,
eltántorítja fuvalatát,
és minden csúfsággal összevág,
minek hazája itt van, itt van...*

*Ismétli gúnyos monológját
az üres kedélyű, sáros kertben,
varázslatot hoz varázs ellen,
és a vihart virágok óvják.*

Leány: *Kezdem végre érteni már
a dalt, aminek nem lesz vége,
csak az előadás oly sivár.*

*S éppen itt kerül terítékre.
Ha tudnám, mi a bökkenő,
ez a szenvedő, ősi álom,
túl az életen és halálon,
nem ocsmány, nem is előkelő –
és a kaktuszok egyre döfnek
selyemruhán, posztón keresztül;
csurran a vér, de lustán, restül,
akár egy ronda vidéki ötlet.*

Fiú: *A panasz is csak ócska gátlás,
ami belep taposott földet,
talán ettől lesz műveltebb, zöldebb –
mely a megrontott időbe átlát.*

*És itt folyton csak koszorúznak,
roskadoznak a kocsitetők,
szeretnének végre eldugni őt...*

Jöjj el végre értünk, te unt Nap.

Leányka: *Az utolsó szó: kegyelem.
Segítetek ti omló árvák,
kik a járatlan utat kijárják,
hogyan ami fönt, lent is az legyen.*

töltelék

*kissé fájnak a hátba döfések
valami jobbra számítottam
zsilett nagykés esetleg méreg
vagy áramütés az oldalamban*

*mindig a rosszabb változat
érkezik legalább késne
kopogna udvariasan szabad
vagy lelassulna a szívverése*

*s ünnepli magát cefetül
jószágát fennen hangoztatva
ám az ünnepély lehül
csak ürülék marad alatta*

*s ólában elfut a bolond
neki ebből bőven elég
egy-két süteményt összeront
szétfoly az édes töltelék*